

Jesusse kätte lubbasin ja andsin. Ja sest sadik on armas Õnnisteggia mind aitnud, ja on mo hådda wåhhendanud, ja ma ladan kindlaste Ta peále, et Ta mind ka veel saab aitma, ja mo ello otsani · mo abbi saab ollema. Ja waatke nenda, armas Õppetaja, ollete, Jummala sure armo läbbi, mo išho ja mo hingel peástnud.

Sure suiddame liggutamisse ja pühha rõmoga, olli se armas, kallis Õppetaja peást sedda kuulnud, mis mees olli rákinud, ja panni siis veel senna jure, ütteldes: Wata, armas sõbber, nenda woib suur Jummal taewas, wahhest ka kirriko fellad ommaks kässuks ja teniaks tehha, otsima ja koid toma, mis on árrakaddunud! Agga siis ta wdttis kätte se leitud ja peástetud dnja hingega, pdlveli maas, Jummasat tänada ja kita.

2.

Kadduv maisma lust.

Gedda tdssisema melega meie omma Jä, sandat ja Õnnisteggiat tunnistame, sedda ennam teotakse meid mailmast. Kui sa ütled: fargaminne, tantsiminne, mängiminne, tühja lusti taggaasiaminne, se keik on pat; — sind siis naertakse ja voldakse, et olled jelle, ja arwatakse dige kül ollewad ja walgußest, kui ütlewad: „Kes ei pea lusti ka, tedda pean albiks ma.” — Agga árra fest ei pea luggu, waid já sinna agga tdssise melega Jässanda pole hoidma ja Temma járrele káima; küllab Temma sedda sulle kätte taßub. Temma jo isse ütleb: „Õnsad ollete teie, kui innimesed teid minno párrast laimawad, ja tafkakuusawad, ja rágiwad keksuggu furja teie wasto, kui nemmad walletawad. Nõmustage ennast, ja olge wågga rõdmsad, fest teie palk on